

РЕШЕНИЕ

№ 263

гр. София, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6293** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалбата на А. В. К., чрез пълномощника-adv. Д. Д. срещу Решение №1286/09.06.2022 година за заместник на главния прокурор, в частта на постановения с него отказ по т.1 и т.2 от заявлението на жалбоподателя за достъп до обществена информация от 25.02.2022 година.

Жалбоподателката твърди, че не и е предоставен достъп до заповедта на главния прокурор, целяща противодействие на “битовата престъпност, като вместо това била изпратена друга заповед. Последната имала за предмет взаимодействието между ПРБ и МВР при разследване на две и повече досъдебни производства срещу един и същ обвиняем. В два поредни доклада главният прокурор отчитал тези две свои заповеди и дейностите, извършени в тяхно изпълнение, отделно, разграничавайки ги една от друга. Анализът пък на делата пред ЕСПЧ, които касаели работата на прокуратурата, представлявал служебна обществена информация, която се дължала при надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДРЗДОИ. Ноторно известен факт било осъждането на България по десетки дела пред ЕСПЧ по жалби на засегнати лица най-вече поради липса на ефективно разследване от страна на българската прокуратура. Констатираните недостатъци в работата на прокуратурата не само довеждали до многобройни нарушения на правата на човека, не само ощетявали държавния бюджет ежегодно, но и подкопавали доверието в работата на

прокуратурата. От друга страна в оспорената част на решението не били релевирани никакви законови пречки за предоставянето на информацията.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят и неговият процесуален представител-адв. Д. не се явяват. От адв. Д. преди началото на съдебното заседание е депозирано становище за уважаването на жалбата. Заявено е и искане за присъждане на разноски-10 лева заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.1, т.3, предл.последно от Закона за адвокатурата /ЗА/ в размер на 500 лева.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк. С., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Поддържа, че по отношение на информацията по т.1 от заявлението било налице основание за ограничаване на достъпа до нея, тъй като тя нямала самостоятелно значение и задължителен характер. Изготвеният от работната група акт бил свързан с оперативната подготовка на акт на главния прокурор, именно план-хронограма, който бил предоставен на заявителя с обжалваното решение. По отношение на поисканата заповед поддържа, че същата вече е била предоставена. Това била именно Заповед №РД-04-22/21.01.2020 година на главния прокурор. С тази заповед била създадена организация за работа в прокуратурите за реално противодействие на този вид престъпност /битова престъпност/. Тази заповед се имала предвид в абзац 4 на стр.63 от годишния доклад за дейността на прокуратурата за 2020 година. Липсата на посочен конкретен номер на заповедта в посочения абзац не била случайна. Дължала се на връзката с предходния абзац на същата страница от доклада, където с изрична препратка под линия била цитирана същата заповед на главния прокурор с нейния номер и дата на издаване. Заявява искане за присъждане на разноски. В депозираните по делото писмени бележки преповтаря изложеното в съдебно заседание.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

На 25.05.2022 г. Д. Х. Д. е подала заявление за достъп до обществена информация до главния прокурор, с т.1 и т.2 от което е поискала предоставянето по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Анализ на актуалното състояние на делата по ЕСПЧ и условията, позволяващи на ПРБ да реализира траен вътрешен механизъм, способстващ да се осигури разследване в съответствие с европейските стандарти; утвърдения в резултат на констатациите и препоръките от анализа План-хронограма и Заповед №РД-09-127/25.11.2020 година;
2. Информация относно броя на проведените през 2021 година специализирани полицейски операции срещу конвенционалната или т.нар „битова престъпност“ и заповедта на главния прокурор във връзка с тези операции.

В решението в оспорената му пред съда част на прокурор, завеждащ отдел 03 „съдебен“ при ВКП, при отсъствие на органа с делегирана компетентност /Заповед №РД-04-451 от 19.11.2020 година на главния прокурор/- К. Ф.- заместник на главния прокурор при ВКП /Заповед №РД-04-208 от 12.06.2020 година/, е изложено, че със Заповед №РД-09-127/25.11.2020 година е сформирана работна група, която е изготвила Доклад относно актуалното състояние и условията, позволяващи на ПРБ да осигурява ефективно наказателно преследване, съответстващо на стандартите на Европейския съд по правата на човека. Отказът за предоставяне на доклада на

работната група е аргументиран с доводи, че същият представлява служебна информация, която няма самостоятелно значение. Този доклад нямал задължителен характер и бил свързан с оперативната подготовка на актовете на главния прокурор. В този смисъл той нямало да предостави обективна възможност за формиране на мнение за дейността на главния прокурор. По отношение на поисканата с т.2 от заявлението заповед е посочено, че това е Заповед №РД-04-22/21.01.2020 година, а тя вече е предоставена на заявителя с Решение №2423/29.07.2021 година по повод негово заявление от 19.07.2021 година.

От събраните по делото доказателства не се установяват данни да е налице отделна, втора заповед, извън Заповед №РД-09-127/25.11.2020 година на главния прокурор, която да се отнася конкретно до провеждането на специализирани полицейски операции срещу конвенционалната или т.нар „битова престъпност“. В тази връзка и при липса на други обективни данни, доводите на процесуалния представител на ответника, че именно със Заповед №РД-09-127/25.11.2020 година е създадена организация на работа в прокуратурите за реално противодействие, вкл. на т.нар „битова престъпност“ изглеждат логични и достоверни. Такова е и предложеното обяснение, че именно тази заповед се има предвид в абзац 4 на стр. 63 от доклада за прилагане на закона и за дейността на прокуратурата за 2020 година, като липсата на посочен номер е заради връзката с предходния трети абзац от същата страница на доклада, където с изрична препратка под линия е цитирана Заповед №РД-04-22/21.01.2020 година на главния прокурор.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК. Жалбата е подадена срещу акт, който подлежи на съдебно оспорване /чл.40, ал.1 ЗДОИ/ и от надлежна страна, процесуално легитимирана да го направи-заявителят, засегнат от постановления отказ /чл.147, ал.1 АПК/. Подадена е и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, вр.чл.40, ал.1 ЗДОИ.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна, по следните съображения на съда:

Оспореният отказ е частично материално незаконосъобразен /чл.146, т.4 АПК/-по отношение на отказа да се предостави доклада-анализ, изготвен от назначената от главния прокурор работна група на актуалното състояние на делата по ЕСПЧ и условията, позволяващи на ПРБ да реализира траен вътрешен механизъм, способстващ да се осигури разследване в съответствие с европейските стандарти /част от т.1 от заявлението/.

Съгласно чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. По дефиницията на чл.9 ЗДОИ, обществена е информацията, създавана и съхранявана от органите и техните администрации. В закона са разграничени два вида обществена информация-официална и служебна. Официална е онази информация, която се съдържа в актовете на държавни и общински органи, издавани в изпълнение на техните законово установени

правоомощия-чл.10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация и по повод дейността на органите и техните администрации-чл.11 от ЗДОИ.

Между страните е безспорно от фактическа страна, че информацията по т.1 от заявлението е служебна обществена информация. За такава тя е приета и в мотивите на органа. Обратно на приетото от него обаче не е налице основание същата да бъде отказана. Действително съгласно чл.13, ал.2, т.1 и т.2 ЗДОИ, достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя:1. е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации); 2. съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. Така предвиденото ограничение отпада, когато е налице надделяващ обществен интерес-чл.13, ал.4 ЗДОИ. А такъв според съда несъмнено е налице. Касае се за анализи и предложения за мерки, свързани с възможността да се осигури ефективно наказателно разследване, съответстващо на стандартите на Европейския съд по правата на човека. Неефективността на българската прокуратура по наказателни производства е системен проблем, поставен в редица решения на ЕСПЧ по дела срещу България. Предоставянето на поисканата информация ще позволи съпоставянето ѝ с действията /минали, настоящи и бъдещи/ на главния прокурор, вкл. и изготвения План-хронограма, а и на ПРБ като цяло при осъществяването на конституционно и законово установените им правоомощия, ще способства за съставянето на мнение за дейността им и ще повиши прозрачността и отчетността им-§ 1, т.6 ДРЗДОИ.

Следователно постановеният отказ е постановен в противоречие с чл.13, ал.4, вр.ал.2, т.1 ЗДОИ, вр. § 1, т.6 ДРЗДОИ. Поисканата информация е дължима и не е налице основание да не бъде предоставена на заявителя.

По отношение на отказа, постановен по т.2 от заявлението, в съответствие с установеното от фактическа страна съдът приема, че същият е съответен на материалния закон. Не би могло да бъде предоставено нещо, което не се установи да съществува. Не е налице и друго основание сред посочените в чл.146 АПК за отмяната на отказа в тази му част, като незаконосъобразен.

С оглед на изложеното, съдът отменя отказа по т.1 от заявлението в частта на поискания анализ-доклад на работната група, сформирана със Заповед №РД-09-127/25.11.2020 година на главния прокурор и изпраща преписката за ново произнасяне в тази част. В останалата ѝ част-по т.2 от заявлението-жалбата се отхвърля, като неоснователна.

При този изход на спора, разноски са дължими и на двете страни-на жалбоподателя, съответно на основателната част от жалбата и на ответника съответно на неоснователната част от жалбата-чл.143, ал.1 и ал.3 АПК и чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК, вр.чл.144 АПК. На жалбоподателя следва да се присъди сумата в размер на 5 лева заплатена държавна такса, а на пълномощника му за оказаната безплатна правна помощ на друг юрист сумата в размер на 250 лева- чл.38, ал.2, вр.ал.1 т.3 ЗА, съотв.на основателната част на жалбата. За осъществената на ответника защита от юрисконсулт съдът присъжда сумата в размер на 50 лева, съотв. на неоснователната част от жалбата, при съобразяване с проведеното по делото едно съдебно, реално осъществената защита, която преповтаря изложените в решението мотиви и

възнаграждението по административни дела за една инстанция, установено в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.143, ал.1 и ал.3 и чл.78, ал.1 и ал.3 ГПК, вр.чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на А. В. К., чрез пълномощника ѝ адв. Д. Д., Решение №1286/09.06.2022 година, изд. за заместник на главния прокурор, в частта на постановения с него отказ по т.1 от заявлението на жалбоподателя за достъп до обществена информация от 25.02.2022 година относно анализ-доклад на работната група, сформирана със Заповед №РД-09-127/25.11.2020 година на главния прокурор. ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА в отменената част на решението на компетентния орган за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по прилагането на закона, дадени в мотивите към съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. К., чрез пълномощника ѝ адв. Д. Д., срещу Решение №1286/09.06.2022 година на заместник на главния прокурор, В ОСТАНАЛАТА Й ЧАСТ- по отношение на постановения с решението отказ по т.2 от заявлението на жалбоподателя за достъп до обществена информация от 25.02.2022 година за предоставянето на заповед на главния прокурор във връзка с проведени пред 2021 година специализирани полицейски операции срещу конвенционалната или т.нар „битова престъпност“.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България /чл.137 ЗСВ/ да заплати на жалбоподателя А. В. К., ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 5 /пет/ лева, разноски за съдебното производство, съразмерно на основателната част на жалбата.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България на основание чл.38, ал.2, вр.ал.1, т.3, предл. последно от ЗА да заплати на Д. Х. Д. с личен номер[ЕИК] в АК-С. сумата в размер на 250 /двеста и петдесет/ лева, адвокатско възнаграждение за оказаната от нея безплатна правна помощ на жалбоподателката, съразмерно на основателната част на жалбата.

ОСЪЖДА А. В. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Прокуратурата на Република България /чл.137 ЗСВ/ сумата в размер на 50 /петдесет/ лева, юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на неоснователната част на жалбата.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно оспорване /чл.40, ал.3 ЗДОИ/. Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: